

**Knjiga
koja priča**

DOBRODOŠLI

Pogleda uprtog ka nebu, tek oslobođene duše, u predivnoj tišini, onoj koju samo Nebo stvara, shvatila sam da mogu. Shvatila sam da nijedna od onih dubokih boli, koje su me tokom života periodično ali svečano obeležavale, nije moćnija od mene – iznova rođene boginje.

Dugo je u meni sazrevala ideja o pisanju priče. Namerno kažem priče jer će na kraju (novog početka) moje životom doživljeno iskustvo upravo i biti to, priča. Međutim, postoji još nešto... Za onog ko želi da čuje, upije ili nauči dovoljna je priča. Ritmička igra slova pretvara se u reči. Nastavljajući ples, reči stvaraju rečenice. Rečenice, poput nanizanih bisera, stvaraju niske čulnog znanja.

Pored lične, skoro intimne ali suštinske, iskonske, potrebe za deljenjem stečenog doživljaja života kroz oslobađanje, prikazivanje dela sebe; onog dela koji je dugo držan po strani, činjenica da će kroz moje doživljeno, naučeno, učinjeno ili svedočeno drugi biti barem za nedoumicu manje nesigurni u svoje mogućnosti i sliku sveta oko sebe predstavljala je presudan element za nastanak "Knjige (koja) priča".

Nale

Sadržaj

03

Uvod

Priča kao moja potreba i tvoj putokaz

07 - 14

Prve tri priče

Polazak na iznenadni put

16 - 19

Dnevnik

Šta čini tvoje putovanje

21 - 37

Dvanaest priča

Raslojavanje, upoznavanje sebe i spoznaja Ljubavi

39

Razumevanje i podrška

Ljubav je stanje

1

Odabiram da ovu priču započnem spoznajom do tada najintenzivnije doživljenog osećanja ljubavi. Na pragu četrdesetih, u vreme kada, kako nas pogrešno uče, za tako nešto nije vreme, ljubav je bila okidač koji je u meni pokrenuo promene neslućenih razmera. Promene koje sam uspela da sprovedem, iako sam u više navrata tokom dugog i nimalo prijatnog rasta sumnjala umem li i mogu li to izdržati.

"Drago biće moje, negde duboko u sebi, pretpostavljam da se nećeš iznenaditi zbog ovih reči jer znaš ti mnogo toga, pa čak i neke stvari koje ni samoj sebi dugo nisam želela da priznam. Od trenutka kada sam te upoznala do danas tvoje prisustvo u mom životu postalo je nezamenljivo!

Neobjašnjiva potreba za tvojim milujućim a gardijanskim glasom, koju osetim svaki put kada se i najmanji nemir javi u meni načinila me je u jednu ruku zavisnom od tebe. Ne volim kada zavisim od ljudi. Lagala bih te kada bih rekla da to volim i da me čini srećnom. Nisam zadovoljna zbog toga jer mi sve u vezi s tobom preterano prija i čini me ranjivom.

Nisam zamišljala sebe na ovakvom putu. Uistinu, ovo je put kog se užasno pribojavam i uporno ga odlažem. Spomenuta priyatnost, koju od prvog dana osećam uz/zbog tebe, postala je nešto od čega sam se branila sve vreme. Bežala sam od tebe a u isto vreme jedino što sam želela jeste da budem s tobom. Neke stvari bile su prejake i prebrze za moj senzibilitet, zato sam ih blokirala. Želja je vatra. U želji se uvek izgori. Zato ne volim kada u sebi prepoznam takvu emociju. A, koliko sebe poznajem, ništa slično i u ovom obimu niko pre tebe nije probudio u meni. Međutim, ovo više nije želja – ovo je pomirenje, prepuštanje, olakšanje. Svesna sam da nakon ovoga u mom životu ništa više neće moći da se vrati na svoje mesto. I to me ne brine jer neke vrlo bitne stvari ionako nisu na pravom mestu.

Ne mogu više da bežim od svega. Ne želim više da te na silu teram iz srca. Ne mogu više da te branim sebi. Ne želim da ti uskraćujem lepe reči, nežnost, bezobrazluk, naklonost, neobjašnjivu privrženost... Želim da ti pričam o svemu, prekršim sva pravila koja sam odavno nametnula sebi, ubeđena da tako mora i ne sme drugačije, da se bez pojma o vremenu ogledam u najtoplijim i najprodornijim očima. Baš onim očima u koje se, ne pitavši me za odobrenje, za manje od trena preselio čitav moj svet. Ne verujem da sam ja ovo rekla, ali eto u ovom svetu, među ovakvim ljudima, takva ljubav se rodila baš u meni – onoj koja u takvu ljubav do sada nije verovala." Ovim svojevolumnim priznanjem pokrenuo se masivni točak neosvešćenog u meni.

Ovo, do sada, pređenog puta koji me je, priznajem, u jednom momentu potpuno iscrpeo, gledano spolja i nije oslikavao neopisivo ljutu ili gorku sudbinu. Međutim, ono što je duša osećala i kako je u meni živela ta realnost dovelo je do nezamislivo bolne borbe, nakon koje sam uspela da se, poput feniksa, iz pepela vinem u nebo.

Sveprisutna a duboko potisnuta bol nije bila tu samo zato da bi mi pričinjavala nesnosnu tugu i patnju, koje sam nebrojeno godina nosila u sebi, već da bi mi ukazala na ono što se treba promeniti – sve ono što nije za mene, što me ne vodi k sebi i onom što je moje.

Ne sumnjajte u lični doživljaj sveta. Ne dozvolite da vaša osećanja neko naziva pogrešnim ili preteranim. Neoglušujte se o šaptaj ili vrisak svoje duše. Ne idite putem kojim su išli mnogi pre vas ako osećate da to nije vaš put. Nađite svoj put. Ustvari, put će naći vas. Sve što je potrebno da biste u životu bili na dobrom mestu, onom koje je najbolje za vas, jeste da verujete sebi.

Sebi možemo verovati samo kada prihvatimo sebe. U potpunosti. Bez srama, eliminacije ili klasifikacije dobrih i loših osobina, svega učinjenog. Bez (samo)kritike. Izuzetno je važno da razdvojimo svoj karakter od ličnosti kako bismo dosegli do autentičnosti, što svakog od nas čini izuzetnim i posebno odabranim za ulogu koju igramo pod kapom nebeskom.

2

Put do duše vodi kroz individualizaciju, verovanje sebi, unutrašnji tj. lični svet. Svaki put kada odbijemo da poslušamo intuiciju, činimo samoizdaju ili napuštamo sebe. Kako je moje razumevanje verovanja sebi različit pojam od vere u sebe dozvolite da objasnim u čemu doživljam samoizdaju.

Verovanje sebi je rezultat poznavanja sebe, unutrašnjeg sveta. Verovanje u sebe je karakterna osobina koja krase samopouzdanost, ljubaznost i hrabrost ljudi a njenom upotrebom kreiraju spoljašnji svet. Hrabar nije onaj koji se ne boji, već onaj koji nastupa iz srca; onaj kog vodi lojalnost usmerena ka sebi, bez ega, uz poznavanje i prihvatanje duha. Jednostavnije, verovanje sebi najbliže je opisati poznavanjem i prihvatanjem duha, dok verovanje u sebe proističe iz te spoznaje. Otuda je razumljiva karakterna vidljivost tj. verovanje u sebe, koja proizilazi iz verovanja sebi. Ako se taj momenat pogazi, gasi se svest o postojanju duha, koji se zbog učinjenog mu vremenom povlači, što za krajnji rezultat daje odrođenje od sebe. Usled čega dolazi do apsolutnog razdvajanja unutrašnjeg (ličnog) i spoljašnjeg (kolektivnog) sveta, pri čemu je prioritarno mesto zauzelo ovo drugo, dok unutrašnji svet ostaje duboko, ponekad trajno, potisnut.

Život vođen samo iz momenta spoljašnjeg sveta, vremenom dovodi do sve prisutnije želje za pripadanje kolektivu. To je lako uočiti u slučajevima kada osoba zadovoljava većinu životnih socijalnih kategorija, želeći tako da kroz učinjeno (spoljašnje) nadomesti napušteno (unutrašnje).

Vaspitanje i prihvaćeni ali suštinski pogrešni modeli ponašanja, koji generacijama unazad "programiraju" našu realnost, a samim tim i budućnost, stvorili su veliku rupu u svesti zbog koje se zna desiti da na sredini života shvatimo koliko je isprazan ili pogrešan život koji smo vodili. Gledano spolja, tumačeći život po modelu, dešava se da je sve baš kako treba da bude. Ali u suštini, duboko u nama, ništa od onoga što uporno živimo nam ne donosi spokoj, zadovoljstvo, sreću, za nas važeću vrednost ili lekciju iz koje bismo naučili nešto o sebi.

3

Jednog dana shvatih. Eto tek tako, bez napora shvatih. Jednostavno, dođe to nešto i shvatih da sve što želim jeste ono što mi je potrebno i pomirih se sa svojim izborom.

U miru i sa skoro ispovedničkim olakšanjem priznah sebi da je sve u redu i da to jeste ono što mene čini baš takvom, autentičnom. A, to je izuzetno bitna stvar u životu – biti svoj, originalan, autentičan... Ma, biti što bliže svom srcu. Tada upoznah još jedan deo svog bića.

Zato, odlučih se da pratim tok. Tih dana slušah šta mi govori duša i hrabrih sebe da se ne odupirem onome što Život donosi. Niko se Životu i ne može odupreti. Prethodno sam se odupirala toliko da mi se duša gušila a um vrištao, želeći da ostanem dosledna i "ispravna" u učenju koje su mi odavno usadili, ne pitajući me da li je to učenje po meri moje duše. I tako, kad ti kažem, nikada se ne odupiri Životu jer samo ćeš sebi naškoditi. Iscrpićete borba, a Život svejedno traži i uvek dobije svoje. Kad te pogura napred, iako se tebi baš i neće napred, a ti kreni. Lagano jer bićeš nesiguran kao tek rođeno jagnje. Tlo se pod nogama gubi, um se prazni, strah je svakodnevno prisutan ali obrati pažnju na znake i linije koje tada vidiš... Sledi ih. Ne sumnjaj da ćeš zalutati jer ako ih pratiš nećeš zalutati, sigurno.

Ako kojim slučajem, kao ja, odgurneš sve to i uzdaš se u stara podešavanja – piši propalo jer tako samo otežavaš putovanje. Olupaćeš se na svakom koraku. Nemoj.

Bezbolnije je kada pustiš i polako živiš dan po dan. Bilo je tada teško uočiti i razumeti da Život radi u moju korist. A, zaista je radio u moju korist i za više dobro. Pored liričnog prizvuka svih nejasnoća koje mi se ukazivale, na tom putu beše i nečeg skoro nerealnog ili nadrealnog. A, možda i naučno-fantastičnog. U pitanju su posebni ljudi na koje me je put navodio. Nekada su to bili dobri, ponekada manje dobri ljudi ali s ove vremenske distance svakako da su bili svrsishodni. Hvala im na svakoj naučenoj lekciji.

Često sam znala da pomislim kad nemaš ništa lako je rizikovati jer nemaš šta da izgubiš, ali kada si stvorila nešto, to je veći faktor rizika. Istina. Evo dobre vežbe i za to – zapitaj se da li je to što si stvorio po tvojoj meri stvoreno?

Nebitno je da li si ga ti stvarao, svojim rukama, godinama, uz znoj, krv i suze već da li si ga stvarao u skladu sa sobom? Šta da li si stvarao? Život koji ti živiš. Ja sam živela nešto što sam stvorila po tuđoj meri, za tuđe potrebe, a uz svoj znoj i suze. I, jel mi bilo lepo? Nije. Jel opstalo? Nije. Jel bolelo? Uvek. Ne jednom, mnogo puta. Tako je trebalo jer ima nas koji smo oko sebe ozidali mnogo zidova i oni se nisu mogli jednim udarcem srušiti. Zato, prati Život. Ne odupiri se jer će uslediti udarac. Jedino na šta možeš da utičeš u Životu jesu tvoje reakcije na ono što se oko tebe i u tebi događa. Nego, dozvoli sebi da osetiš nesklad i učini ono što će vratiti sklad u tebe. Osluškuj svoju dušu, telo i um. I zapamti, um je veliki prevarant a duša večita istina.

Kad te Život ponovo rodi shvatiš od koliko si Ljubavi satkan i stvoren. Jer samo ta moć, ta Sila je mogla da te vodi kroz sve slojeve najhladnijeg, najmrkljijeg, mraka i dovede baš tamo gde se nalazi prijatno toplo, najlepše i najbistrije svetlo. Ono svetlo za koje nisi ni znao da leži tamo, ispod svih onih slojeva mraka. Zato, ne veruj kad ti kažu da Ljubav ne postoji. Ne daj da te u snagu Ljubavi, koja je najviše nalik razumevanju, krotkosti, istrajnosti, ljubaznosti, tolerantnosti i stamenosti, razuvere oni koji Ljubav nažalost nisu osetili. Ne daj im da ugase tvoju Ljubav jer ti si Ljubav. Ne moraš verovati meni. Poveruj sebi, to će biti najvredniji poklon koji sebi (i svima oko sebe) možeš dati. I nastavi da daruješ njime jer koliko god da poklanjaš Ljubav, sebi i drugima, nećeš (se) je potrošiti sve dok je daješ.

Zapamti, voli sebe. Sve što ti je potrebno nalazi se u tebi. Pa, tako i ljubav. Ne traži ljubav izvan sebe. Nema potrebe za tim. Posegni za njom i pruži je sebi. Zavoli sebe baš na onaj način kako si oduvek zamišljao i želeo da voliš onu posebnu i tebi najdražu osobu

Dnevnik

Ponedeljak:

Utorak:

Sreda:

Četvrtak:

Petak:

Subota:

Nedelja:

Beleške

DAN ĆU PAMTITI...

DANAS SE OSEĆAM...

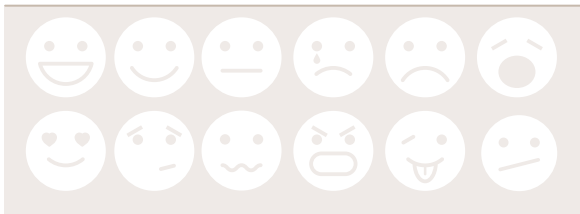
DANAS SAM ZAHVALNA/ZAHVALAN...

5 minuta za mentalno zdravlje

DATUM _____

KAKO SE OSEĆAM DANAS?

ILI KAKO SE OSEĆAM DANAS?

KAKO MOGU POBOLJŠATI SVOJE
MENTALNO STANJE?

KOJE EMOCIJE SU PEOVLADAVALE
TOKOM SEDMICE?

ZBOG ČEGA SE OSEĆAM DOBRO U
OVOM TRENUTKU?

OKIDAČI ZA STVARANJE MOJIH
NEGATIVNIH EMOCIJA SU?

OCENA MENTALNOG ZDRAVLJA

Sopstveni osećaj sebe kada pomislim na tebe hrani me i vodi. Ti, kao moja, sada ne tako gorka uspomena postaješ osećaj ispunjenosti i spokoja. Nekada si u meni izazivala haos, pakleni haos. Svaki put kada bih kidisala na tebe spoznavala sam koliko u meni vrište sva odstupanja koja sam prethodno sazidala pod kosom libelom. Nisam ni slutila da ih je toliko. Momenat kada sam se otrgla od tzv. života bio je onaj trenutak kada sam udahnula želju za životom. Od tada do danas napravila sam pun krug.

Biti srećan... Da li si srećan? Put do sreće ili šta ti treba da bi bio srećan... Ovo su samo neka od pitanja, kojekakvih mudrih odgovora i učenja koja se pojavljuju i blicaju nam sa svih strana. A sve to pod obrazloženjem da je život današnjeg čoveka njegov najveći neprijatelj koji ga udaljava od sreće. Osnovno čovekovo stanje je sreća. Nesvesno ali svakim dahom prisutno osećanje sreće – mir, sloboda, pravo na izbor, različito mišljenje i postupanje... To su neki od elemenata koji čine sreću, pravu sreću. Ako želiš sreću da te načini egzaltiranim ili euforičnim imaćeš njen privid. Takva stanja su adrenalinska i podstaknuta nekakvim "lepim moranjima" tj. nesvesnim pritiscima ili svesnim odlukama koje traže "srećno stanje". Upravo to uglavnom i jesu guruizmi koji nam se serviraju. Ali ne moramo se poslužiti svime što nam se ponudi.

Sreća dolazi sama. Iz tebe, u tebe. Instinktivno. U tvom, autentičnom, jedinstvenom ritmu. U miru. U tišini. Kao svitanje. Uvek u njoj tačno vreme. Nikada nas ne napušta već se mi od nje često opraštamo, braneći se životim okolnostima. Istina je da smo sreću dobili rođenjem. Kroz detinjstvo smo je uvek osećali, bez obzira na fizičke i materijalne okolnosti. Da li si mi ti potrebna za sreću? Mislim da mi niko nije potreban za moju sreću ali bih je najradije delila sa tobom. Zato mi trebaš – da podelimo sreću. Ko si ti? Ljubav. Ljubav je deo puta koji vodi ka sreći ali nije njeno odredište. Ljubav je poseban lokalitet na kome se otkrivaju iskopine starih strasti i manjih ljubavi dok se sreća tu nikako ne može naći. Nekakva radost, da. Ponekad lepa ali izbledela radost. Nekada tiha. Možda i ona umorena, uskraćena radost... S druge strane, ljubav će se uvek naći tamo gde je sreća! Ona, tiha, duboka, najdublja, krotka i neprekidna, sreća.

Osećaj dana, meseca, godine; moj primarni osećaj koji opisuje sve ono što je stalo u prethodne tri godine jeste zahvalnost. Zbog zahvalnosti Životu, kao i svima koji (ni)su uspeli da u svom životu sačuvaju mesto za mene, uspela sam da pomerim granice; sopstvene granice. Naravno da sam na tom putu nailazila na prepreke ali one nikada nisu predstavljale granice. A kakvih je sve tu prepreka bilo! Za mene su to bila više iskušenja, čeličenja, kaljenja... Uostalom, sve su to smene životnih doba. Setve i žetve. A, život je jednostavan. Čarobno jednostavan.

Zamislite prizor kroz koji doživljavate slobodu. Vidite li granice, ograde, ustave...? I ne treba da ih bude. Sve(t) je tvoj(e). Onoliko koliko možeš da po(d)neseš toliko i zagradi. Biće ti taman. Smeha, plača, padova, izdizanja, uspeha, slavlja... I bićeš zahvalan jer je po tvojoj meri.

Još nešto, zahvalnost se ne mora uvek izraziti kroz reč. I oni najrečitiji umeju da zapetljaju jezikom kada im srce prošapuće osećaj zahvalnosti. Tada usne ostanu neme, u grlu nešto stegne, a u grudima kao da vatre gore. Međutim, preko jezika ni slovo da pređe. E, takve emocije pomeraju granice! Granice življenja, lične granice...

Zahvalna.

6

Iz mojih priča rodilo se mnogo lepog. Ono malo lošeg od Života proživljenog alhemisalo se baš kroz te priče u intenzivne emocije koje su podučile i nahranile duše mnogih od vas.

Pa, čemu Život ako ga ćutimo? Čemu znanje ako ga ne širimo? Čemu dar ako ga ne koristimo? Čemu sreća ako je ne delimo? Čemu sreća ako je osmehom ne prikažemo? Dan baz smeha je izgubljen dan, kažu Kinezi.

Svako od nas ima potencijal kojim samo on ume da upravlja i da ga koristi. Nemojte zarobiti svoje autentičnosti i neponovljivosti! Raspršite ih. Prašite njima kao pčele kada oprašuju cvetove. Život je mnogo lakši nego što vam se čini dok ne napravite novu i vama odgovarajuću rutinu. Odmah postaje lepše i bolje mesto...

Sreća nije nađena, slučajna. Sreću sami stvarate. Merilo i definicija sreće su individualni i zavise isključivo od vaše autentičnosti i svega što vas upotpunjuje.

Ako pronađete i negujete vaše darove, bićete potpuni. Zato, kuvajte, vozite bicikl, slikajte, pišite, vežbajte, gajite cveće, letite, volite, putujte, lečite, mazite, pomažite... Šta već... Da biste bili srećni. A svi oni kojima to budete pružili i te kako će biti srećni. Daj, pruži i podeli.

7

Najlepše zvuke začuh onomad kada savladah jezik i dozvolih duši da progovori.

Da ćutimo zajedno.

Da poteku nečujne reči.

Da želimo zajedno.

Da bude lagano.

Da (do)živimo trenutak.

Tako neki dan, koji uz uspavanku ispraćam.

8

Vrata, kapija, ulaz, izlaz, prolaz... Vrata kao portal. Pokretna vrata. Škripava i teška vrata.

Koliko ih je širom otvorenih, pred nosom zalupljenih, onih zaključanih? Tu su i vrata koja nam drugi otvaraju. Zatim, posebna vrata čija brava ima jedinstven mehanizam. Nađu se i koja spala vrata pa im bojažljivo pristupamo, kao da im se dodvoravamo ne bi li nam dozvolila da im lakše pridemo i brže kroz njih prođemo.

Uglavnom, mnogo je vrata na koja kroz život naiđemo ili pokucamo. Nisu sva vrata otvorena. Neka se čak nikada ne daju otvoriti. Druga nam se, poput pokretnih, još izdaleka otvore, bez da pokucamo. Treba zapamtiti vrata i prolaze; kuda su nas odveli, na kom putu skrenuli ili zaustavili.

Osama.

Vetar je oduvao zabludu i raskomoćenu, zavodljivu, laž raspršio sa lakoćom.

Čujem mir.

Tek poneka ptica zaglušujuće vrisne.

Tu nema puta.

Moj kompas i dalje pokazuje pravo.

Boginjama, ratnicama, ne treba put da bi čvrsto i sigurno koračale.

Staze utrte njihovim stopama postaju sigurni drumovi onima iza njih.

Mir je.

Nastavljam.

10

Raslojavanje je dugotrajan proces.

Daj sebi vremena. Budi strpljiva i blaga prema sebi a još strpljivija i blaža sa onima oko tebe. Ne mogu i neće svi razumeti tvoj put baš kao što ni ti nećeš uvek moći da razumeš njihove staze. Ne moraš i ne trebaš sve razumeti. Prepusti to vremenu. Iako važi za najvećeg iluzionistu, vreme spaja prošlost i budućnost u tački koja se jedino računa. Kažu, to je sadašnjost. Uglavnom, uvek prepoznaj trenutak – impuls, prostor za odluku, akciju ili povlačenje koji u najvećoj meri oblikuje tvoju sutrašnjicu.

Budi ljubazna i blagonaklona prema sebi. Odučiti se od nečega ne znači zanemariti ili precrtati sve prethodno naučeno. Nikako. Baš to znanje koje sada pakuješ i otpremaš na nepoznatu adresu dopratilo te je dovede, do ovog časa. Sve to bilo je neophodno za tvoj rast, učinak i doprinos. Ne zaboravi da si uvek tamo gde je potrebno da budeš u vreme određeno eonima pre nego što si ti počela da učiš šta pokazuju mala i velika kazaljka na satu. Budi svoja. Dozvoli sebi da tvoji postupci govore glasnije od tvojih reči. Tvoj doživljaj sveta je najbitnije merilo i sud kojima se upravljaš i računaš.

Daj najbolje od sebe tamo gde smatraš da je za tebe ili od tebe potrebno. Dati ne znači potrošiti već davanje čini deo

reciprocitetnog sklada, sa primanjem. Imaj osmeh, blagost u očima, toplinu dlana i mir u duši jer time se sve podiže a nikada ne ruši. Ljubav.

11

Učitelj su okolnost, dešavanje, situacija, događaj, priča koji se odvijaju zahvaljujući našim i postupcima onih oko nas.

Sklona sam reći da je Učitelj sam Život. On nam pruža najveću riznicu znanja. I to postepeno. U ciklusima, uglavnom. Lekciju za lekcijom, uz koji predah. Ukoliko dovoljno dobro zapažamo neće nam biti neophodne isključivo lične lekcije da bi učili. One su svakako potrebne ali ne mora se svako znanje steći iz lično pređenog životnog gradiva. Što bi rekli, iz ličnog iskustva. Svako od nas, ponaosob, Učitelj je sebi samom. Učitelj nikako nisu oni koji su do nas pliće ili dublje doprli, bodrili ili ponizili, voleli ili ranili itd. Sa njima smo pisali neku priču ali pouku priče tumačimo i usvajamo sami. Mi biramo pouku i prenosimo poruku. Baš kao ja sada. A sve ovo zbog nekih davnih okolnosti kroz koje sam učila, rasla, menjala se, svedočila da je čovekova promena (na bolje) moguća.

Posmatrajmo, osećajmo, dopuštajmo, promišljajmo, odabirajmo, otpuštajmo... I sve to radimo iz pozicije ljubaznosti. Ne mislim na ljubaznost koja se može poistovetiti sa lepim vaspitanjem već sa uviđavnošću. ljubaznost koja se najlepše da uočiti na licu deteta. Ljubaznost koja proističe iz nevinosti, nezaprljane i lepe duše. Ljubaznost koja postoji u svima, a od koje se najbrže pozdravimo pod izgovorom da se treba štititi od... Ljubaznost nije naivnost. Naivnost nije ranjivost. Ranjivost nije slabost.

Slabost nije kukavičluk. Kada nabrojimo šta sve nepodrazumeva a šta čini ljubaznost, smatram da je to apsolutno plemenito mesto, vrlina, prikazana iskonska vrednost i hrabrost duše. Pa, koliko su nam duše hrabre? Ima li nas koji u život krećemo i u njemu činimo, za sebe i druge, iz pozicije ljubaznosti?

Još nešto, ljubaznost najbrže dopire do rane koja ne zarasta, mesta u koje se ne dira, bola zbog kog smo utruli. A onda ih leči, za sva vremena

12

Kada snove sanjaš i kroz njih ploviš
Ti zapravo neki život krojiš.
Zato gledaj da ti snovi budu ona slika
Kuju često budan sanjaš.

Ako iza sna lak kao pero osvaneš
Znaj da si tačnim krojem taj život stvarao dok si na javi
mukama se nadao.
Ali ako u snovima često drhtiš ili stradaš
Pomisli da li kroz nečije plačne oči u svoj život gledaš;
Da li kojoj duši nisi oteo baš to što nikako od sebe ne daš.

Java je mirna kakvi snovi biti mogu
Za one što nemajući svoje tuđem srcu načiniše čam i
teskobu.
Dan je mutan naspram blistave noći
Za njih koji srce upreše ka Nebu
Voljom i duhom spremni da služe Ljubavi krotkoj i njenom
rodu.

A ti sanjaj i snovima život stvaraj.

Primakla se jesen. Evo je. Već odavno jutrima osećam taj, samo njen, miris kojim me dodiruje ali i otkriva dubinu mog uzdaha. Nekada se nismo baš volele. Kao dete bih se gušila na samu pomisao dolaska jeseni. Tada nisam imala dovoljno dubok uzdah. Strah i neizvesnost su se uvek obavijali oko mene, potvrđujući se tako što bi čvrsto zajahali moja pleća. Fizički sam ih osećala. Nisam im mogla umaći godinama. Sve dok Život nije odigrao svoje i spasio me te strahote.

Bila sam dete. Sve što bi se dogodilo ja sam upijala ne znajući da se toga oslobodim. Čak ni kroz igru! A toliko sam volela da plešem! Kako su godine prolazile tako se neki lepši Život događao, pa smo Rujna Jesen i ja postale bliskije. Nije da sam je zavolela ali nisam sprintom trčala kroz nju. Uspevala sam da se zadržim u tom delu godišnjeg ciklusa.

Šetajući ovih dana, meni omiljenim i danas pomalo posrnulim, gradskim stazama i puteljcima spoznah da sa neobjašnjivim mirom prihvatam dolazak jeseni. Na trenutak je sve u meni počelo da paniči pitajući se otkud to, do sada ne doživljeno, ponašanje ali sam se nakon par dubokih uzdaha vratila svom miru. U tom momentu primetih dubinu uzdaha i shvatih da takvim dahom nisam baš skoro disala. Naročito ne u jesen. Odnekud zamirisa pečeni kesten. Suvo lišće počeo da leti ka meni. Vetar zapeva sa Dunavom.

Shvatih da Život uvek nagradi i raširih ruke da čvrsto
prigrim ovu ali i sve one jeseni od kojih sam bežala.

Zahvalna za sve.

Ne pokušavaj da razumeš ljubav. Za nju imaš srce; ona se jedino njemu prikazuje i njime se osetiti.

Koliko je onih koji su uspeli da bez prethodnog traganja za logikom i razumevanjem, srcem prihvate ljubav? Koliko je onih koji su žalili za propuštenom šansom nastavljajući da kroz život nose (o)sećanje na "ljubav svog života", samo zato što nisu na vreme ili punim srcem poverovali u nju?

Kada o ovome pričam, najpre bih zavirila u svoje srce i videla čega tamo.

Srculence kaže da mu nisam dozvoljavala da poveruje u ljubav koju je odavno prepoznalo. Govori mi da sam stalno tražila dokaze, nekakva potvrđivanja, nastojanja i ispravnost u postupcima sa druge strane kako bih se barem malo prepustila onome što i te kako osećam kao najispravniju stvar ikada ali nedozvoljavam da oživi, podsvesno sabotirajući sebe.

Spomenuto neprihvatanje je dolazilo iz potrebe da prethodno jasno razumem ono što se dešava. Jer, tumačeći mapu (mog) sveta koju je kao pravac za putovanje kroz (moj) život pisao neko drugi, ono što sam mogla sebi da objasnim to sam mogla i da podnesem, povezujući sve sa najranijim iskustvima i odnosima u detinjstvu. Svesna sam odakle u

meni toliko duboka potreba za prethodnim razumevanjem tj. objašnjavanjem i najmanjeg elementa nečega što se, evo, već eonima, ne da objasniti. Mogla bih reći i da svako od nas ima sopstveni pogled i mišljenje o ljubavi. Tako i treba da bude jer nije svaka ljubav ista i od istih elemenata napravljena.

Odbijala sam da spoznam, potvrdim i razvijam pruženu mi ljubav, istovremeno odbijajući jako bitan deo svoje prirode – čulnost. Plašeći se svega što čulnost sa sobom donosi, najpre oslobođenja, svesno sam ostajala okrenuta spoljašnjosti, materiji i tzv. realnosti, stvarajući tako još veći nesklad između mog unutrašnjeg i spoljašnjeg.

Najpre sam ostajala okrenuta davanju, preteranom trudu, odricanju, učenju koje je tražilo da mu se uruči tzv. žrtva ne bi li se postigao cilj. Stvari ne idu baš tim redom, da se ne lažemo. Ako smatrate da morate pošto-poto da izgarate i jurite za životom, znajte da vođeni takvim učenjem život nećete nikada osetiti na pravi način, sa smislom i ciljem koji on zaista ima.

Da li ste se nekada našli u situaciji da se svim silama opirete onome što najviše želite? Iz straha, zbog loših iskustava, pogrešnih podešavanja, trenutka, okolnosti itd? Razlikujem ono što mi je potrebno od onoga što želim. Šta činiti kada ono što mi je potrebno jeste ono što želim ali se i dalje odupirem tome?

Na ovom putu odrastanja postala sam duboko svesna svega što je stvaralo i činilo moj život, kao i činjenice da se tome ne mogu odupreti. I ne treba. Odupiranjem stagniramo. Ostajemo tamo gde više ne pripadamo, ne želeći da nastavimo putovanje koje se odvija i bez našeg pristanka. Odupiranjem zaostajemo na životnom putovanju na koje smo se uputili danom rođenja. Shvativši to, rekla sam - e, ovo je moj put. Tu sam; već dugo se vozim njime. Ponekad, naglo skrenem s tog puta i odem u Nedođiju. Doduše, brzo se vratim. Bežala sam i odupirala se promeni toliko da sam probila sve svoje i zemaljske granice. Onda, vraćajući se, shvatim da bežim od sebe. Olupala sam se za dva života, što bi rekli. Tako je trebalo. Uvek je onako kako treba. Trebalo se izlečiti, zavoleti sebe.

Bilo je mnogo toga u meni od čega bi i najhrabriji pobešli glavom bez obzira. Raznih je ala i zala tu bilo. Neki su ih tu ostavili i zaboravili na njih, a ja ih hranila. Hm? O borbi sa njima i kako sam ih se rešila pokušala sam da vam opišem u kroz prethodne priče sa željom da prepoznate putokaze koje sam postavila.

ZA BOLJE RAZUMEVANJE I PODRŠKU

Sećaš li se kako otpočinem knjigu?

Pišem o Ljubavi, kao osećanju. Baš zbog tog, sveprisutnog i izuzetno intenzivnog, osećanja krenula sam na ovaj put, ne znajući gde ću doputovati. Još uvek putujem. Ovo je najlepša vrsta putovanja. Ovo je putovanje bez kraja. Ispostavilo se da ono što sam opisivala i doživljavala kao osećanje, zapravo jeste stanje. Ljubav je stanje.

Osećanja su prolazna ali ih svakako treba oslušivati i uvažavati. Ja ih beležim perom, kao što znaš. Biće mi drago ako i ti poželiš da beležiš i ozdraviš svoja osećanja kroz priče ili barem manje napomene. U knjizi se nalazi par strana koje možeš koristiti kao dnevnik i videti kuda te to vodi. Snagom volje možeš kontrolisati sebe. Nikog i ništa drugo, ali uvek kontroliši sebe, svoje reakcije. Da bi volja bila jaka, postani miran. Da bi bio miran, upoznaj sebe i ovladaj sobom. Upoznaćeš sebe kroz prihvatanje i ljubav koju daješ sebi. Kada to ostvariš, uverićeš se da je Ljubav stanje.

U stanje bezuslovne Ljubavi svako doputuje samo njemu znanim putevima. Ne postoji niko drugi ko bolje od tebe zna šta ti je potrebno da kreneš na taj put, kao i kuda i kojom brzinom trebaš putovati. Ova knjiga nije uputstvo ili vodič kroz putovanje. Ovo je potvrda da postoji put kojim se stiže do sebe. Ovo je putopis duše.

Nale

Nataša Stevanović

www.nalecoolinarija.com

coolinarija@gmail.com

[@nale_coolinarija](#)